

M. K. Hardy

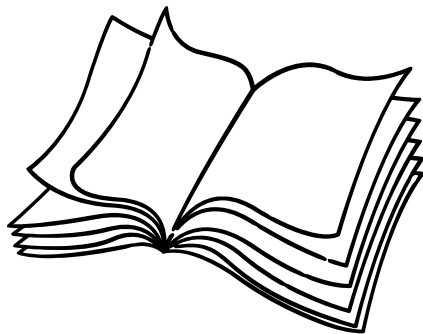

KNIHOMOLKA

● ■ **pointa**

KNIHOMOLKA

M. K. Hardy
KNIHOMOLKA

© M. K. Hardy, 2021

ISBN 978-80-7650-652-7 pdf

Ještě jednu stránku a zaručeně začnu dávat pozor. Vždyť se nic nestane, když přeslechnu pár vět. Oči- ma vyhledám kantora přecházejícího po malém po- diu před velkou promítací tabulí. Chodí pořád tam a zpět, neustále máchá rukama a se zaujetím uvádí svůj předmět. Jsem vlastně na hodině ekonomie nebo účetnictví? Ptám se sama sebe, když ho chvíli vní- mám. Posluchárna plná lidí je tichá, jako kdyby se tu probíralo něco zajímavého. Být na vysoké má jisté vý- hody. Nemusím vstávat do školy přesně v sedm hodin. Navolila jsem si přednášky podle svého a ke všemu mi nikdo nevyčítá, když čtu pod lavicí knihu. Na střední škole jsem s tím měla značný problém. Pokaždé, když jsem si chvíličku četla, učitelka si toho všimla a do- stala jsem poznámku. Další výhoda vysoké – je tu asi stovka studentů, kteří se tváří, jako že dávají pozor. Kantor je spokojený a já si můžu dělat, co chci.

Dobře, tak ještě jednu kapitolu. Tu přednášku si stáhnou ze školního portálu a pak si to přečtu doma. Poslouchat neustále dokola dal a má dáti, to není nic pro mě. Alespoň už vím, že jde o účetnictví. Má kníž- ka je ale mnohem zajímavější. Zrovna se dostávám do úžasné a napínavé části, kdy se pan Darcy vyzná a ona ho odmítne. Je jedno, že to čtu po milionté, pokaždé je to pecka. To je kouzlo tohoto příběhu. Pomalu se sve- zu na židli níž, abych byla co nejméně vidět, a otevřu knihu.

„Ty si snad děláš legraci?“ napomene mě Fanny, která si právě všimla, k čemu se chystám.

„Proč? Tebe to snad baví?“ zeptám se jí s pozdviženým obočím.

„Nebaví, ale tohle si můžeš dovolit ve chvíli, kdy budeš vědět, o co jde. Vždyť ty o tom předmětu nemáš ani páru. Jak si můžeš jen tak v klidu číst?“ Už zase začínáme jejím kázáním o mém bezstarostném přístupu ke studiu.

„Ticho tam vzadu,“ ozve se z pódia a obě rychle pohlédneme kantorovým směrem. Jsme jako myšky, protože on mezi lidmi pouze těká očima. V takové haldě studentů není schopný přesně určit, kdo ho právě vyrušuje. Když se přestane rozhlížet a vrátí se ke své nudné přednášce, otočím se zpět na Fanny.

„Vždyť je to hrozná nuda. Já si to přečtu doma z jeho prezentací,“ šeptám jejím směrem.

„Jo jasně, z prezentací. To ti tak věřím. Už na střední jsi potřebovala moje poznámky. Nečekám, že tady to bude jinak,“ ušklíbla se, ale vzdala snahu mě vychovávat. Ví, že je to marné. Fanny se jmenuje Františka, jenže má dojem, že se jí tím jménem rodiče chtěli pomstít. Ať už za cokoliv. Tak ho nenávidí, že se raději hned představuje svou přezdívkou, kterou si sama vymyslela. Musím uznat, že k ní sedí. Sice je to šprt jako poleno, ale jakmile zazní zvonek, hned by vyrazila někam mezi lidi. Je to má kamarádka už od základní školy, prolezly jsme spolu střední a doufám, že spolu zvládneme zdolat i vysokou. Ona je ten typ, který ve škole dává pozor a po odpolednech a večerech vyráží ven s kamarády. Já jsem ten typ, který si

pořád čte něco, co s učením nemá vůbec nic společného, a když přijde vhodný čas, začne se učit. Alespoň nějakou tu chvíli. Vlastně je docela podivuhodné, že jsme se my dvě našly. Každá jsme tak jiná, a přesto si dokonale rozumíme. Vždycky jsme doufaly, že až půjdeme na vysokou, tak si spolu pronajmeme byt a budeme bydlet společně. Než jsme dokončily střední, naši se rozhodli pořídit si dům blíže k centru města a k mé smůle i blíž ke škole. Cesta mi trvá městskou asi třicet minut, ale podle našich je to příliš málo, než abych bydlela někde mimo dům. Aspoň že si můžu těch třicet minut číst.

Můj o dva roky starší bratr chodí na stejnou školu, jen studuje trochu jiný obor. Než jsme se přestěhovali, rok si užíval na kolejích. Každou chvíli mi vyprávěl nějakou historku, o kanadském žertíku mezi jednotlivými pokoji. Několikrát mi povídal o tom, jak se v baru s klukama zhulákali a pak na koleji zpívali až do rána. Školní klub je prý jedním z nejlepších barů široko daleko. Všechna sranda ho přešla ve chvíli, kdy mu rodiče oznámili, že když bydlíme teď blíž, může zpátky domů. On je ten typ, který raději bude bydlet doma, než aby si vydělával na svůj vlastní byt. Takže se poslušně vrátil a žije zase s námi. Ranní boje o koupelnu znovu započaly.

„Měla jsi z toho alespoň něco?“ zeptala se mě na jednu Fanny.

„Cože?“ Rychle jsem vzhlédla od knihy. „On už je konec?“ divila jsem se, když jsem si všimla, jak se všichni jako na povel zvedají ze svých míst.

„Ty jsi neuvěřitelná,“ kroutila hlavou, ale smála se.

„A ty mě máš i přes to ráda,“ usmála jsem se na ni a také se zvedla ze svého místa.

„No jistě, tak ahoj zítra,“ rozloučila se se mnou a běžela na parkoviště. Fanny je sice skvělá holka, ale našla si příšerného pitomce. Chová se k ní, jako kdyby byla samozřejmost, a vidá se s ní, jen když se mu to hodí. Co bych to byla za kamarádku, kdybych jí to neřekla. Jenže ona je tak zamilovaná, že neposlouchá. Skoro týden jsme se kvůli tomu potom nebavily. Marek je ve stejném ročníku jako Matěj a bohužel i na stejném oboru. Dalo by se tedy říct, že jsou to spolužáci. Všimla jsem si, že jakmile mě vidí s Fanny, tak se drží trochu dál a chodí za ní, jen když jsem mimo dosah. Zřejmě je ten můj odpor k němu cítit na hony daleko.

Pro dnešní den už máme volno. Tedy Fanny má volno, já jsem si hned při přečtení kladného přijetí na univerzitu sehnala místo ve školní knihovně. V tomhle se s bráchou lišíme. On raději sto let šetří a bydlí doma. Já oproti tomu pracuji, abych mohla vypadnout co nejdřív. Jaké místo by bylo pro mě lepší než knihovna. Knihy přede mnou, knihy za mnou, ideální práce pro někoho, jako jsem já.

Luke

První den na nový škole stojí vždycky za prd. Ať už to byl příchod na základku, ze základky na střední, ze střední na vysokou a teď ještě měním vysokou. Chodil jsem na jednu, která byla zaměřená na tělák, jenže můj otec se rozhodl, že bych nestál jako trenér nebo učitel za nic, takže budu chodit na ekonomku. Naštěstí nemám zaměření přímo na ekonomii, ale na úcto. Kdyby mi někdo řekl, že ve třetáku na vysoké budu měnit školu i obor, vysmál bych se mu. Je to totální nesmysl jít v roce, kdy píšu bakalářku, někam jinam. Měl bych letos skládat závěrečný zkoušky. Jenže ne všechny předměty z minulý školy se dají uznat i na téhle. Bohužel mezi ně patří ekonomie, informatika a další nesmysly.

„Tak už vypadni,“ houknul na mě táta, když mi to dlouho trvalo v koupelně.

„Vždyť už jdu,“ zavolal jsem přes dveře a rychle se zdekoval. Bydlím sice ve svém bytě, který jsem zdědil po babičce, jenže on trvá na tom, že nějaký den v týdnu přespím u něj. Nechápu proč. Byl to on, kdo navrhl, abych se odstěhoval. Máma mi zemřela, když jsem byl ještě malej kluk a on se úplně změnil. Neustále mi opakuje, že nestojím za nic, že v životě nic nedokážu a že jsem totálně neschopnej. Je to můj otec, takže si to vždycky poslechnu a jdu. Těším se na den, kdy za ním budu moct přijít a říct mu: „Neměl jsi pravdu. Dokázal jsem to.“ Je mi jedno, co to bude. Až ten den přijde, tak se hrozně ožeru.

„Nechápu, co tam tak dlouho děláš. Ještě přijdeš pozdě.“ Jeho tón by vyprovodil i hluchého.

„Měj se,“ mávl jsem a vypadl ze dveří. Bylo lepší odejít dřív, než se rozhodne, že mi bude nadávat a začne rvát. Čas od času mi vlepí pohlavek a já jako poslušný kluk vždy čekám a nechám si to líbit. Kdyby jen věděl, že bych ho mohl sundat během pár vteřin, rozmyslel by si to. Když jsem vylezl z baráku, oddechl jsem si.

Konečně zase na týden pokoj. Hned jsem se při té představě začal usmívat. Skočil jsem do auta a vyrazil do školy. Jednoho krásného dne jsem si mohl dovolit pořídit si slušné vozítko. Hodně jsem zvažoval, zda si koupit auto nebo nějakou pořádnou motorku. Nakonec vyhrál starý ojetý superb. Přemýšlel jsem, jestli jsem náhodou neudělal chybu, až do prvního deštivého dne.

Do školy jsem přišel samozřejmě včas. Nejsem ten typ, co by chodil pozdě, prostě to nesnáším. Když jdu makat, taky si nemůžu dovolit přijít pozdě. Zalezl jsem do lavice vedle pihatého hnědovlasého kluka, který se zrovna cpal müsli tyčinkou.

„Máš tu volno?“ zeptal jsem se slušně a počkal, až kývne.

„Jasně,“ odpověděl mi s plnou pusou a odsunul si počítač trochu stranou. Vybalil jsem si na stůl svůj nořas a nastartoval ho. Učitel měl pár minut zpoždění, takže jsem se zatím díval po nějakém kvalitním oblečení na trénink.

„Ty jsi tu nový, co?“ promluvil pihatý mladík a napřáhl ke mně ruku. „Já jsem Matěj,“ představil se.

„Lukáš, ale říkej mi Luke,“ potřásl jsem mu rukou: „A ano, jsem tu nový,“ přitakal jsem a přestal si ho všímat.

„Kdybys potřeboval někdy s něčím píchnout, tak dej vědět.“ Jeho ochota byla až dojemná. Nechápu, jak mohl z jednoho blbého představení poznat, že možná budu potřebovat pomoct. Asi vypadám od pohledu jako debil.

„Díky,“ přikývl jsem a objednal jsem si kraťasy své oblíbené značky. Nechápu, že se ještě někdy koukám na jiné. Stejně vždycky skončím u týchle. Když dorazil profesor, tak jsem se začal soustředit na něj. Bylo mi jasné, že hodina informatiky bude stát za hovno. Na předchozí škole jsme měli jen základy.

„Pan Lukáš Fiala,“ ozvalo se přes celou posluchárnu mé jméno. No výborně, nejen že jsem tu nový, ale musí o mně být slyšet úplně všude. Poslušně jsem zvedl ruku, abych na sebe ještě víc upozornil.

„Tady,“ promluvil jsem do ticha.

„Pane Fialo, vzhledem k tomu, že jste tu nový, potřebujeme vědět, jak zvládáte programování.“ To se mi přestává líbit. Díval jsem se na něj a čekal, s čím přijde. „Pojďte prosím tady dopředu. Napíšete si takový malý testík, který nám řekne, jak jste na tom, a na jeho základě vám povím, co všechno si musíte dostudovat.“ To se mi ani trochu nelíbí. První den na nové škole a já jdu psát podělaný testík. Doufám, že výsledky o tom, jaký jsem idiot, si nechá jen pro sebe a nebude je tu probírat před celou posluchárnou.

„Zlom vaz, kámo,“ pokýval na mě Matěj. Jeho výraz mi naznačil, že to nebude žádná legrace.

„Dík.“ Sebral jsem si všechny věci a než jsem se dostal až k vyznačené lavici, zvedl jsem několik lidí ze židle. Trapněji se snad ani cítit nemůžu. Rozložil jsem si znovu věci a profesor přede mě položil papír se zadáním.

„Na konci hodiny si to spolu projdeme.“ Alespoň něco mě uklidnilo. Vypadá to, že tohle bude jen mezi čtyřma očima. Přečetl jsem si první úlohu a zhrozil se. Tak tohle bude zlý. Celou hodinu jsem se snažil programovat jeden úkol ze zadání za druhým. Povedlo se mi jen pár prvních, další stupně už jsem totálně zazdil. U některých bodů jsem dokonce nevěděl, že se něco takového dá udělat. Když jsem posledních deset minut jen zíral na pohybuující se ručičku na hodinách, přitáhl jsem profesorovu pozornost.

„Už máte hotovo?“ zeptal se najednou.

„Už jsem skončil.“ Rychle jsem stočil pohled z hodin k němu. Netroufl jsem si říct, že mám hotovo, když jsem hotovo rozhodně neměl. Neměl jsem ani polovinu. Ten podsaditý chlapík ke mně přišel a začal mi koukat do počítače.

„Dobře, takže asi oba dva víme, že potřebujete hodně dohánět.“ A to jsem si myslel, že se nemůžu cítit hůř.

„Ano.“ Nezbylo mi nic jiného, než to odsouhlasit.

„Tak si tady mezi studenty sežeňte někoho, kdo je ochotný vám s tím pomoci, a poříďte si knihu *Programování pro pokročilé*.“ Cítil jsem se jako idiot. Kdybych nekoukal po hodinách, nemusel bych před celou třídou být za toho, kdo nezvládá. Stačilo jen tupě hledět do počítače. Nic víc, nic máň.

„Seženu,“ odkýval jsem všechno jedním slovem a počkal do konce přednášky. Když nás konečně propustil, měl jsem vymyšlený plán. Rozhodl jsem se využít Martinovu nabídku a požádat ho o pomoc. Nebo to byl Michal? Asi bych měl příště poslouchat, když se mi někdo představuje. Počkal jsem, dokud nesešel schody ze své řady až ke mně dolů. Když vycházel ze dveří, nenápadně jsem se k němu připojil.

„Platí ještě pořád ta nabídka pomoci?“ zeptal jsem se přímo jeho, abych nemusel přemýšlet nad tím zpropadeným jménem.

„Jasně,“ zasmál se „Kolik si zvládl úkolů z toho papíru?“ zeptal se mě a já zapřemýšlel.

„Řekl bych, že polovinu,“ pokrčil jsem rameny, protože jsem ani nevěděl, kolik jich přesně bylo. Milan si tiše písknul. Ne, Milan to nebude, znělo to trochu jinak. Pořád jsem se snažil přijít mu na jméno. Byl jsem rád, že si pamatuju počáteční písmenko.

„Fajn, tak já ti dám adresu a stav se u nás. Tam to bude nejsnazší a budeme mít klid.“ Podal mi lístek se svou adresou a já si ho schoval do kapsy u kalhot. „Ale tu knížku, co ti říkal, si stejně kup. Bude se hodit.“ Chystal se se mnou rozloučit, ale musel jsem nutně zjistit jeho jméno. Nemůžu zazvonit na dům a říct, že hledám pihatýho kluka, který mě má učit programování.

„Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“ Jedna z nejhlupejších otázek byla položena.

„Matěj,“ pozvedl obočí, ale víc to nekomentoval.

„Já myslel příjmením. Nechci omylem zazvonit na jiný dům.“ Musím uznat, že jsem to zahrál docela dobře.

„Jo tak, to jsem neříkal.“ Teda nedělá mi to lehký.

„Aha, tak mi to prosím řekni teď, ať to pak nehledám. Dnes už jsem si jako idiot připadal.“ Měl bych dostat Nobelovku.

„Kadlec,“ oznámil mi s úsměvem.

„Super, tak díky, zítra se stavím,“ mávl jsem na něj a odešel do knihovny. Vím jeho příjmení, adresu a jméno, aniž by pojal podezření, že jsem ho poprvé vůbec neposlouchal. To nebyl špatnej výkon.

Do knihovny jsem doběhla přesně na čas. Dnes byl první den, kdy bych měla začít pracovat. Byla jsem tu před tím jen dvakrát, abych si to tu prohlédla a trochu mě zaučili. Dostala jsem bílou košili a hnědý pletený svetřík. Připadala jsem si jako stará panna. Ačkoliv nejsem ten módou posedlý typ, raději si vezmu tričko, džíny a tenisky, jenže když mě navléknou do pletené vestičky, tak už mi chybí jen brýle ke čtení a ukazovátka na tabuli. K tomu všemu mi připnuli jmenovku a postavili mě za pult.

„Když si někdo přijde něco půjčit, měla bys vědět, kde to hledat.“ Přestala jsem prohlížet svůj nynější zjev a začala vnímat slečnu, co tu byla přede mnou. Patrně tu pracuje už déle, protože nemá hnědý pletený svetr, ale nějakou zelenou vestičku. „Vnímáš?“ zkoušela znovu mou pozornost.

„Jistě,“ odkývala jsem a poslouchala.

„Než to půjdeš hledat s ním, tak se podívej do systému, jestli to tu vůbec máme.“ Nebylo třeba nic dodávat, a tak jsem znovu kývla. „Tak já jdu. Volej jen v případě nouze.“

„Dobře, měj se,“ rozloučila jsem se a dívala se, jak se za ní pomalu zavírají dveře. Na to, že jsem byla ve školní knihovně, tu bylo málo lidí. Vlastně tu byli tak dva, pokud jsem někde nějakého nepřehlédla. Posadila jsem se za pult a vytáhla Pýchu a předsudek. Nač si pouštět přednášky, když ještě ani nezačalo zkouškové.

Musím dočíst knížku, abych se mohla pustit do nějaké další, kterou neznám. Tahle práce se mi bude líbit. Budu si tu moc v klidu číst a ještě mi za to zaplatí. Tu a tam prohodím nějaké to slovo s jedním ze studentů a zase se můžu věnovat panu Darcymu. Za skoro celé čtyři hodiny, co jsem byla v knihovně, jsem postřehla příchod a odchod asi tří lidí. Byl tu klid, jaký jsem dlouho nezažila. Někdo přišel, prohlédl si regál s jazyky a zase odešel. Další mladík si chtěl na hodinu skočit na internet, takže jsem mu dala účtenku a přístup k počítači. Byla to fajn knihovna. Můžeme si sem přijít, zaplatit si hodiny na kompu s internetem a zase odejít. Taky tu jde vytisknout vše, co potřebujeme, samozřejmě za peníze.

Je skoro pět minut do zavíračky a v IT oddělení pořád zevluje nějaký kluk. Kdybych tak mohla říct: „Hele, za pět minut vypadneš, protože jdu domů.“ Jenže to ne, to si nemůžu dovolit. Už tam je skoro půl hodiny a já pořád nevím proč. Budu muset zakročit, protože takhle bych se domů nedostala.

„Smím ti poradit?“ přistoupila jsem k němu pomalu a ostýchavě.

„Cože?“ zaskočeně se na mě podíval. „Jo tak,“ prohlédl si mě od hlavy až k patě a lehce se uculil. „Snad radši ani ne.“ Vykulila jsem na něj překvapeně oči. Tohle mi snad nikdy nikdo neřekl. Rychle jsem se prohlédla, jestli nejsem náhodou politá. Ne, asi to bude tím sexy světříkem.

„Jen žertuju.“ Teď už se začal smát a v tvářích se mu objevily dolíčky. Pevně jsem semkla rty. Nebyla jsem si jistá, jak na takový vtípek reagovat. Na jednu stranu

mě hodně pobavil, na druhou stranu si ze mě vystřelil týpek, kterého jsem viděla poprvé. Navíc bych se ani nedivila, kdyby to myslel vážně. V tom svém úboru jsem opravdu odstrašující případ. Jen jsem se lehce usmála, aby si nemyslel, že jsem totální suchar.

„Takže?“ pozvedla jsem obočí a doufala v normální odpověď.

„Nasměruješ mě ke kuchařkám? Tady už jsem našel vše, co jsem hledal.“ Vyndal z poličky knihu o pokročilém programování a strčil si ji pod ruku.

„Jistě, přímo támhle v tom úseku,“ ukázala jsem rukou na regál, který stál na druhé straně knihovny. Trochu mě naštvál, že si chce ještě něco půjčit, když už mám zavírat, ale vyhodit ho nemůžu.

„Díky, hned jsem u tebe,“ mrknul na mě a odkráčel naznačeným směrem. Chvilí jsem jen stála a dívala se za ním. Je zvláštní, jak lidé klamou tělem. Měl modré džíny, které mu hezky obepínaly zadek. Obvyčné bílé tričko a přes něj přehozenou rozepnutou mikinu s kapucí. Batoh navlečený přes jedno rameno mi říkal, že to bude nějaký machýrek. Nikdy bych ho netipla na kluka, který po večerech doma programuje. A už vůbec bych neřekla, že bude chtít nějakou kuchařku. Rozhodně nevypadá jako nerdík, který vaří. Budu si ho muset prohlédnout lépe. Přesunula jsem se ke dveřím a zamkla je zevnitř.

„Snad mě tu nechceš obtěžovat,“ ozvalo se zpoza polic a já si byla jistá, že jsem zrudla.

„To opravdu ne,“ zavolala jsem svou odpověď a rychle se přesunula za pult s počítačem.

„Tak proč si se tu se mnou zamknula? Co když

jsem šílený maniak?“ Škádlivý tón jeho hlasu byl nakažlivý.

„Dost pochybuju, že šílený maniak programuje a ještě si u toho vaří,“ oplátila jsem mu stejnou mincí a rychle se převlékla do svého tílka s mikinou v malé místnosti pro zaměstnance.

„Myslím, že by tě hodně překvapilo, jací lidé jsou šílení!“ zavolal na mě.

„Dal jsi dost jasně najevo, že o mě by neměl zájem ani maniak!“ Na mou reakci se ozval tichý smích.

„Ono to zase tak hrozný nebude, Nikol. To asi ten rajcovní svetřík.“ Vystoupil zpoza regálu a zamířil ke mně. Když zvedl oči od knihy, na vteřinu se zarazil. „Určitě to nebude tak hrozné.“ Nebyla jsem si jistá, jestli mi to říká, nebo to byla poznámka určená jen pro něj samotného.

„Odkud víš, jak se jmenuju?“ sepjala jsem obočí pevně k sobě, protože mi právě došlo, že mě oslovil jménem.

„Říkal jsem, že by ses divila, jací lidé jsou ve skutečnosti maniaci.“ Výraz v jeho tváři byl naprosto nečitelný, když položil obě knihy na pult. Zřejmě to byl můj překvapený obličej, který ho donutil se lehce naklonit přes pult a zašeptat: „Mělas to napsané na visačce.“ Koutky úst se mu zkroutily do úsměvu a v očích mu pobaveně jiskřilo. Úleva na mě jistě byla poznat, protože se ještě víc uchechtl a vrátil se zpět.

„Tyhle dvě knihy bych si rád půjčil, jestli smím.“ Poklepal na ně prstem a dal mi dostatek času, abych se vzpamatovala.

„Jistě,“ vykoktala jsem a načetla je do počítače.

„Jsou ty jídelníčky dobré?“ zachovala jsem se jako naprostý amatér. Jsem si jistá, že v knihovně by nikdy neměl pracovat někdo, kdo jakkoliv okomentuje půjčenou knihu. Ať už je to náboženství, beletrie, fantasy anebo dokonce i kuchařky. Víím, že pokud by to někdo udělal mně, tak mě příšerně rozčílí. Co je sakra komu do toho, co si právě půjčuju?

„Omlouvám se, nic mi do toho není.“ Rychle jsem dala knihy na kraj pultu a předložila tomu klukovi kartičku na zaznamenání jeho údajů.

„Nic se neděje. Je to fajn, něco podobného už jsem zkoušel,“ usmál se a začal poslušně vyplňovat. „Ale ty to nepotřebuješ,“ zvedl ke mně oči a já si ho mohla konečně pořádně prohlédnout. Měl světlou pleť a kaštanové vlasy. Vypadalo to, jako když se hodinu česal před zrcadlem, aby docílil dokonalého ledabylého rozčuchu. Oči měl tak hnědé, až jsem si nebyla jistá, jestli náhodou nejsou černé. U pravého oka měl malou jizvičku a nos trochu křivý. Zřejmě ho měl zlomený a špatně srostl. Ostře řezané lícni kosti zvýrazňovaly celý obličej, a když pohnul čelistí, všimla jsem si snad každého zapojeného svalu na tváři. Byl téměř o dvě hlavy vyšší než já, ale nemyslím si, že váží více jak devadesát kilo.

„Díky,“ dostala jsem ze sebe rychle a stočila jsem pohled jinam. Pozvedl jeden koutek úst k úsměvu a pokračoval ve psaní.

Luke

Kdo by to byl řekl, že to holce v pleteném hnědém svetru, který nosívala má babička, bude tak slušet. Vyplňoval jsem své údaje do záznamního archu a přemýšlel, jak s ní udržet hovor ještě o chvilku dýl. Když jsem jí řekl, že nepotřebuje jídelníček s vyváženou stravou, očividně jsem ji potěšil i zaskočil zároveň. Sice jsem žertoval o maniacích, a já rozhodně takový nejsem, jenže když se převlékla do toho modrého tílka a mikiny s kapucí, začal jsem své rozhodnutí zvažovat. Jen žertuju samozřejmě. Ale rozhodně by stála za hřích. Hnědé vlasy, které jsou lehce do rezava, jí spadají z ramen a nos jí zdobí pár drobných pih. Medové oči se lesknou, a když se začervená, tak je přímo k sežrání.

„Ty čteš něco zajímavýho?“ zkusil jsem nadhodit první věc, co mě napadla.

„Každou chvíli něco jiného. Různé žánry.“ To mi moc nepomohla, ale možná je to jedna z těch holek, které čtou i sci-fi nebo detektivky.

„Takže žádná *Pýcha a předsudek*?“ zasmál jsem se do papíru. Když bylo chvíli ticho, rychle jsem vzhlednul. A sakra, asi jsem se netrefil.

„Je to hezká kniha.“ Právě si ji strkala do batohu a já si připadal jako idiot. Tak mně se líbí nějaká holka, zkusím s ní jen tak zaflirtovat a zvrťám to hned při prvním pokusu jak udržet konverzaci. Tak jednoduchý. Každá ženská, co pracuje v knihovně, určitě musela tuhle kravinu číst. Jsem to ale hlupák.

„Nepochybuju.“ Tohle už se zachránit nedá, nezbyvá nic jiného, než si stát za vlastním názorem. Pokusil jsem se do toho jediného slova vložit přiměřené množství ironie.

„Četl jsi to vůbec?“ zamračila se na mě.

„Ne, proč? Je to dobrý?“ zasmál jsem se a rozhodl se ji trochu pozlobit.

„Jak můžeš znevažovat knihu, kterou jsi nikdy nečetl?“ Teda můj odhad, že to bude milé utápnuté děvče, byl pěkně vedle.

„Viděl jsem film.“ Hned jak jsem to řekl, věděl jsem, že to nebylo správně. Zatvářila se tak, že jsem měl dojem, jako když mě chce sežrat za živa. „No, snad jsem toho tolik neřekl.“ Zvedl jsem ruce v obraném gestu a čekal na sprchu nadávek. Žádná ale nepřišla. Dokázala jen otevřít pusku, zalapat po dechu, a kdybych byl o malinko blíže, možná bych slyšel zuřivé zavrčení.

„Knihy musíš vrátit za měsíc,“ stočila téma k mému výběru a já jí za to byl vděčný.

„To mi asi nestačí.“ Rozhodně si nemyslím, že by byl Matěj tak dobrý učitel, že by byl schopný mě za třicet dní naučit programovat. Ale každý se může plést.

„Před uplynutím té lhůty si je můžeš přijít prodloužit, což lze udělat dvakrát.“ Doplnila pár údajů na mnou vyplněnou kartu a podala mi lístek o zapůjčení.

„Tak to se na tebe budu těšit.“ Musel jsem zjistit napáchané škody. Jenže když se chystala odpovědět, někdo zaťukal na dveře. Žádné reakce se mi nedostalo a ona vyrazila ke vchodu, na který jsem neviděl.

„Ahoj Niki, už končíš?“ ozval se mužský hlas. Niki je moc hezké oslovení, to si musím pamatovat.

„Ahoj, jo hned můžeme vyrazit.“ Takže škody tak velké nebudou. Vzhledem k tomu, že se ozvalo lehké mlasknutí, předpokládám, že jsem stejně neměl šanci, když sem právě nakráčel její amant. Sebral jsem knihy z pultu a vyrazil pryč.

„Ahoj, Luku.“ Ve dveřích nestál nikdo jiný než pihatý klučina, který mě bude doučovat programování. Matěj.

„Ahoj.“ Alespoň že už si pamatuju jeho jméno.

„Tak to ty mi ji tu zdržuješ,“ zasmál se a Nikol odběhla dozadu pro věci.

„Fakt se omlouvám. Kdybych jen tušil, že na ni někdo čeká, spěchal bych víc.“ Byla to pravda. Zprv-
vé dokážu pochopit, že někdo nechce být v práci dýl,
než je nezbytně nutný, a taky rozhodně netoužím lézt
někomu do zelí. To je moje zásada, nikdy nedělat do
zadaných holek, ať už jsou sebehezčí. A že tahle byla
hezká, taková... drobounká. V tom svetříku vypada-
la jako úča, která by stála za hřích. Ale teď... v tíl-
ku a mikině? To bylo něco pro mě. Nemám moc rád
nafintěný zmalovaný holky. Ty, který používají na
obličej špachtli, než vyjdou z domu. Tahle má velké
medové oči a pár pih. Pokud se nemaluje jako profík,
tak měla asi jen řasenku a nic víc.

„Sehnals to programování?“ vytrhl mě z myšlenek Matěj.

„Ano, sehnal, zítra to vezmu s sebou,“ poklepal jsem na tašku a usmál se. Byli si s Nikol vlastně do-
cela podobní. Oba dva pihovatí a oba měli podobnou

barvu vlasů. Rozdíl byl v tom, že jí to slušelo, on vypadal jako z Macha a Šebestové.

„Co máte zítra?“ ozvala se mi za zády Nikol.

„Budu Luka doučovat programování, je tu nový.“ Nečekal jsem, že bude tak sdílný, ale co. Už mi může být jedno, jak před ní vypadám, stejně se s ní patrně uvidím maximálně za měsíc, když si to sem půjdu prodloužit.

„Aha, to jsem netušila,“ pokrčila rameny a prošla kolem mě. „Tak můžeme,“ kývla na Matěje, a ten jí galantně otevřel dveře.

„Tak zítra, Matěji. Za měsíc, Niki.“ Při tom oslovení sebou trhla, asi to u ní moc lidí nepoužívá. Sebral jsem se a zmizel jim z očí dřív, než mu vyklopí, jak jsem s ní flirtoval. Ještě by si to doučování rozmyslel.

Luke se s námi rozloučil rychlostí blesku. Ani jsem nestihla nic říct. Bylo příjemné si zase jednou s někým povídat. Do svých koníčků rozhodně nemůžu zahrnout chození mezi lidi, takže když už někoho potkám, obvykle se nebavíme. Můj poslední kluk mě nechal, protože mu vadilo, jak moc čtu. Prý jsem si vždycky udělala raději čas na knížky, než na něj. Pak ještě říkal něco o přílišných požadavcích, ale to už šlo více méně mimo mě. Ještě aby ne, on odešel, ale knihy zůstaly se mnou.

„To už ses stihl seznámit?“ Zabrala jsem si sedadlo spolujezdce a počkala, až Mates nastartuje.

„No jistě, seděli jsme vedle sebe na programování a očividně zaostává. Tak jsem mu nabídl pomoc.“ Rozjel se k našemu domu.

„Ty dobrá duše. Jak je možný, že jsi tak obětavý?“ Byla to spíš řečnická otázka, ale Matěj se toho stejně chytil.

„Neremcej. Kdybys vystrčila nos z knížek, taky by sis našla hned nějaký další kámoše, ne jen tu tvoji Františku. Není zdravý přijít na vysokou s jednou kamarádkou a nesnažit se najít si nové známé. Věř nebo ne, časem se ti budou hodit. Navíc Luke vypadá jako sympaťák.“ Hned jak zahájil svůj mini proslov, protočila jsem panenky.

„Ještě ty začínej.“ Nehodlám poslouchat řeči o tom, jak málo komunikuju s lidmi. Dost na tom, že